

Εφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γ ρ α φ ε ἴ ο ν τῆς

Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

καὶ παρὰ τοῖς βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ «Ἐστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς κ.κ. ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη παρελθόντων ἐτῶν εὐρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς κ.κ. ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν

Κ* ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ περὶ λημένα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστολέως δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυριαίς γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διευθύνσεις οφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

27-ὁδὸς Πανεπιστημίου-27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μία μεγάλη σοφή. — Ἡ νέα πριγκίπισσα τῆς Ἑλλάδος. — Ἡ Ἑλληνικὴ κοινότης Ἀλεξανδρείας καὶ ἡ νέα διευθύντρια τοῦ Ἀθερωφείου. Αἱ γυναῖκες τῶν Βόσρας. Ἡ κ. Κρούγερ. (ὑπὸ δος Εἰρήνης Νικολαΐδου). — Ἡ ἑορτὴ τῶν νεκρῶν εἰς Μόναχον (ὑπὸ δος Μαρίας Πινέλη). — Τὸ Νέον Συμβόλαιον. — Τὰ δῶρα μας. — Λόγια τοῦ Schiller. Συνταγαί. — Ἀλληλογραφία. — Εἰδοποιήσεις. — Ἐπιφυλλίς.

ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΣΟΦΗ

Ὅλινα ἴσως γυναικεῖα ὀνόματα ἔχουν τὴν δημοτικότητα, ὅσῃν τὸ ὄνομα τῆς Αἰκατερίνης, ἀλλὰ καὶ ὀλίγων ἐπίσης ἀγίων ὁ βίος καὶ ἡ δόξα εἶναι γνωστὴ καὶ ἀπὸ αὐτὰς ἀκόμη, αἱ ὁποῖαι φέρουν τὸ ὄνομα αὐτὸ ὅσον τὸ τῆς Ἀγίας Αἰκατερίνης. Οἱ Γάλλοι ἔθεσαν ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Ἀγίας Αἰκατερίνης τὰ Παρθενγωγεῖά των, δι' ἐν λόγον ἡμεῖς οἱ ὀρθόδοξοι ἐθέσαμεν τὰ σχολεῖα μας ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν Τριῶν Ἱερουργῶν. Ἀλλὰ οἱ ἴδιοι Γάλλοι ἀγνωστον ὅπως δὴποτε διὰ ποῖαν αἰτίαν, λέγουσιν, προκειμένου περὶ γεροντοκόρης ὅτι «κτερίζει τὴν Ἀγίαν Αἰκατερίνην» ἐν τούτοις δὲν ὑπάρχει βεβαίως καμμία σχέσις μετὰ τῆς ἀγνῆς καὶ γλυκείας αὐτῆς νεάνιδος, ἣν οἱ θρησκευτικοὶ ζωγράφοι παριστάνουν ὡς μνηστὴν τοῦ θείου παιδίου καὶ τῆς ὁποίας τὸ πρόσωπον συναντᾶται πάντοτε ἀδελφωμένον μετὰ τὸ τοῦ μικροῦ Ἰησοῦ καὶ δὲν ἐννοεῖται εὐκόλα ἡ σχέσις αὐτῆ μετὰ τῶν ἀποκλήρων τοῦ γάμου.

Ἄλλως τε εἶναι μία μωρὰ πρόληψις νὰ θέλουσιν διὰ τῆς φράσεως αὐτῆς νὰ ἐπιρρίπτουν ἐν εἶδος μομφῆς εἰς τὰς ἀγάμους γυναῖκας, τὰς ὁποίας ἐνῶ λέγουσιν γράϊας κόρας, εὐθὺς μετὰ τὸν γάμον τιτλοφοροῦν νέας γυναῖκας. Εἶναι ἄδικος ὁ τίτλος καὶ ἀδικημέναι αἱ γυναῖκες, τῶν ὁποίων ἡ ἄποστολὴ εἶναι τὸσον ἱερά.

Διότι ποῖος ἐπὶ τέλους δὲν ἔχει νὰ ἐνθυμηταὶ δι' ὄλην

του τὴν ζῶν τὴν συμπαθεῖ μορφήν μιᾶς θείας, ἡ ὁποία πάντοτε βιαστικὴ καὶ πάντοτε διακριτικὴ ἐπενοῦσεν ἀπὸ δωματίον εἰς δωματίον, διευθύνουσα τὰ πάντα, χωρὶς οὐδένα νὰ διατάττη καὶ σκορπίζουσα γύρω της εἰς μικροὺς καὶ εἰς μεγάλους τὴν τάξιν καὶ τὴν ἡσυχίαν μόνιν διὰ τῆς παρουσίας της, ὡς αἱ θυματοῦργοι μάγιστρι τῶν παραμυθιῶν. Εἰς τὰς παλαιάς, τὰς ἀρχαίας οἰκογενείας, ὅπου σπανίως αἱ κόραι ὑπανδρεύοντο, ἡ θεία εἶχε ὡς μίαν ἰδιαιτέραν κοινωνικὴν ἀποστολήν.

Ἀφοῦ ὡς μεγάλη ἀδελφὴ ἐβοηθοῦσε τὴν μητέρα εἰς τὰς οἰκιακὰς φροντίδας καὶ εἰς τὴν ἀνατροφὴν τῶν μικροτέρων ἀδελφῶν, τὴν διεδέχετο ἔπειτα εἰς τὴν διοικητικὴν τοῦ οἴκου καὶ ὅταν ὁ ἀδελφὸς ὑπανδρεύετο, αὐτὴ ἐδέχετο τὴν νόμφην καὶ τῆς μετέδιδε τὰς συνθηεῖας τοῦ σπιτιοῦ, διὰ νὰ ἀποσυρθεῖ αὐτὴ βραδύτερον τῆς διοικήσεως, νὰ ἀφίση τὴν ἐφήμερον ἀρχὴν της καὶ νὰ γίνῃ ἔπειτα ἡ πολύτιμος θεία, ἡ μισὴ μητέρα, ἡ ἡ πραγματικὴ μητέρα, τῆς ὁποίας τὰ ἄσπρα μαλλιά δὲν ἐνθυμοῦντο πλέον τὸν τίτλον των τῆς Ἀγίας Αἰκατερίνης.

Ἄλλὰ σήμερον δὲν πρόκειται περὶ μεσαιωνικῶν σὴνθηεῶν. Σήμερον ὑπανδρεύονται μεθ' ὅλας τὰς δυσκολίας τῆς ζωῆς περισσώτεραι γυναῖκες, ἀλλὰ καὶ αἱ θεαὶ ὀλιγότεραι ἴσως ἀπὸ ἄλλοτε, ἐξακολουθοῦν νὰ μένουσιν οἱ προστατᾶται ἄγγελοι τῶν μικρῶν ἀνεψιῶν. Καὶ ἡ θέσις δὲ τῆς ἡλικιωμένης κόρης ἀναντιρρήτως ἀρχίζει νὰ βελτιοῦται ἐφ' ὅσον ἡ γυνὴ διὰ τῆς κοινωνικῆς δράσεώς της ἀποκτᾶ μίαν ἀτομικότητα. Ἐδῶ ἄλλως τε οὐδεμίαν ἔχει σχέσιν ἡ Ἀγία Αἰκατερίνη μετὰ τὰς παρήλικας παρθένους καὶ μόνον ἐν ἄσυχον νέων νεαρῶτάτων βιοπαλαιστριῶν, ἐτέθη ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Ἀγίας.

Εἰς τὸ Ἄσυχον αὐτὸ τὸ γνωστότατον ἤδη τῆς Ἀγίας Αἰκατερίνης, τὸ ὅποιον λειτουργεῖ περίπου ἀπὸ δεκαετίας,

«Πήγαινε να κοιμηθής με τα φορέματα που φορούν οι αθλητικοί Βόρers.

Διότι όλα τα ξένα πράγματα κατ' αυτήν προήρχοντο από τον διάβολον.

Όταν την έθαψαν την 21ην Ιουλίου 1902 εις τας 4 μ.μ. ή στρατιωτική μουσική της Νορθάμπερλανδ δεν έπαυσε να παιζει εις το πάρκον της Πιζεωρίας. Και όταν ή ειδήσις του θανάτου αυτού έφθασε εις το Λονδίνον ή Πέλλ-Μέλλ ειχε το θάρρος να γράψη.

«Λυπούμεθα τον κ. Κρουγερ Όσον και αν ήτο άγενής ή δημοσία ζωή του Προέδρου»

Κατά το γαλλικόν.)

Ειρήνη Νικολαΐδου.

Η ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ

Όλοι αι μεγαλοπόλεις της Ευρώπης πανηγυρίζουν μεγαλοπρεπώς την πρώτην και δευτέραν Νοεμβρίου. Είνε αι ημέραι αι ώρισμένοι δια την πομπώδη τελετήν των νεκρών. Αί δύο ημέραι αι ώρισμένοι δια τας επισκέψεις της αλλης του θανάτου. Και φωτίζεται το σκοτεινόν του βασιλείου δια των διαφοροχρώμων φανών, οι οποίοι στήνονται προς φωτισμόν της ήρέμου τελευταίας κατοικίας προσφιλών υπέρβρων, με τα τόνον ποιητικά και διακριτικά άμυδρά φωτατων, τα όποια ένθυμίζουα τους δια παντός κλείσαντας όφθαλμούς των υπό το λευκόν μάσκαρον σωμάτων οι όποιοι φαίνονται ως να παρκτηρούν με μελαγχολικόν βλέμμα τον κόσμον της ζωής· άλλοτε φαίνονται διακρούοντες και άλλοτε μειδιώντες μειδιχμ ξένον, ασύνητες. Τι λέγει άρά γε το μειδίαμα εκείνο ;

Κατά τας δύο αυτές ημέρας οι έξοφλήσαντες πάντα λογαριασμόν με την ζωήν, αν και έχουν άπολέσει πύσαν αίσθησιν ίσως όμως φθάνει ειςτήν υπότην γηνώραν των ή όμη του άνθινου κόσμου, του καλύπτοντος τους τάφους των.

"Ω, τα άνθη! το εύγενές τουτο της φύσεως γέννημα, το έχον το προνόμιον και την χαράν και την λύπην να στολίζη, και τον γέλωτα και τα δάκρυα να συνοδούη, και την αγάλλιασιν και τον πόνον να έμνηνεύη. Τα μεγαλοπρεπή ρόδα και τα άβρά ία παρά την προχωρημένην του έτους ώρανφέρουν τα έκρινά κάλλη των ήμάραντος δάφνη ψάλλει εις τους ύμνους της δόξης την αιώνιναν ζωήν της· αλλά και ο πλούσιος φοινιξ δεν ύστερεί, πρό παντός όμως και επί πάντων βασιλεύει το χρυσάνθεμον. "Ω το γοητειτικόν άνθος με τα πολλά και ποικίλλα χρώματα, με την εύγενή ωχρότητα και μελαγχολίαν και χάριν και σεμνοπρέπειαν.

Και τι δεν παρουσιάζουα οι τάφοι κατά τας δύο αυτές ημέρας τα άνθη διαγωνίζονται κυριολεκτικώς προς την Αρχιτεκτονικήν, των όποιων την φυσικήν χάριν και άδρότητα δεν ήμποτε να διεδικήση ή τελευταία δια της τέχνης εις το βραχύ της ζωής των διάστημα. Πυργίσκοι και πυραμίδες, και άνθηρα και έξώσται και άτελειώτα προς περιγραφήν σχέδια, στολισμένα με διάφορα αναμνηστικά κειμήλια και είκόνας και φράσεις πόνου και διακρύων και πολλών θαυμαστικων.

Άλλ' εις όλας τας πόλεις της Ευρώπης ή έορτή των νεκρων περιορίζεται εις τον στολισμόν των τάφων, επισκέ-

ψεις των νεκροταφείων, εις προσευχάς και δεήσεις εις τας εκκλησίας· εις το Μόναχον όμως ή πρώτη Νοεμβρίου, έορτή των αγίων πάντων και προσέρτια των νεκρων, λαμβάνει όλως πκηνηυρικόν χρακτήρα, διότι είναι και όνομαστική έορτή της Αυτου ύψηλότητος του αντιβασιλέως. Εις τον συνωτισμόν των έπιτεπτων των νεκροταφείων και εκκλησιών προστίθενται τα στρατιωτικά τάγματα και ή μουσική και όλη έν γένει ή σημαιοτόλιστος πόλις, ή φαιδράν έορτάσιμον όψιν έχουσα.

Την πρώτην Νοεμβρίου και ή Έλληνική Όρθόδοξος εκκλησία την δεκάτην και ήμίσειαν πρωινήν ώραν έψαλε δοξολογίαν υπέρ εύημερίας της Αυτου Έψηλότητος, και μετά το πέρας της δοξολογίας ή Έλληνική προικία μετά του Αρχιμηνδρίτου αυτής καθυθύνθη εις την εκκλησίαν Theatiner όπου υπάρχουν οι τάφοι των βασιλέων Όθωνος και Άμαλίας· λαμπαδηφορούωντνν απάντων ή Αυτου Αιδεσιμότης ο Αρχιμηνδρίτης άνεπεμψετας περι αναπαύσεως εύχάς, καταθέσασ· επί των σαρκοφάγων των βασιλέων και μεγάλους στεφάνους δάφνης, φέροντας ταινίας των Έλληνικων χρωμάτων

Μόναχον

Μαρία Πινέλλη.

ΤΟ ΝΕΟΝ ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΝ

"Όταν τα κινητά νοσοκομεία Μεριδωφ -Δούαλ έφθασαν περι την έσπέραν εις Τύρναβον, ή πόλις ήτο άνάττατος και οι κάτοικοι όλοι επί ποδός. Αί υποχωρήσεις ειχαν ήδη αρχίσει και οι φυγάδες ειχαν πλημμυρήσει τον Τύρναβον δίδοντες πρώτοι το σύνθημα του πανικού εις τους κατοίκους της πόλεως. Κάρα, ζωα, άμάξια, κάθε είδους και κάθε μέσον άπομακρύνσεως και φυγής ειχε τεθη εις ένεργείαν, προς μετακύμισιν των αναγκαιοτέρων και πολιτιμοτέρων πραγμάτων. Οι γέροντες, αι γυναίκες και τα παιδιλά άκόμη εις την περίστασιν αυτήν έδεικνυαν περισσοτέραν άπάθειαν και ψυχραιμίαν από τους άνδρας.

Έν πρόχειρον νοσοκομείον των Μεριδωφ ειχε διοργανωθη εις Τύρναβον και ή Άννα με την Έμμνν, με δύο νοσοκόμους Έλληνίδας και δύο ιατρούς ειχαν μείνει εκεί, άναμένονσαι τα φορητά νοσοκομεία με τους πρώτους τραυματίας. Ο νέος Μεριδωφ, ο πενθερός του και ή κ. Λάιν ειχαν συνοδούσει τα εις το παιδίον της μάχης νοσοκομεία με άλλας δύο νοσοκόμους Άμερικανίδας με τον άγγλον δημοσιογράφον ιατρόν και με ένα έλληνα.

"Όταν ή Άννα άντελήφθη τί ειχε συμβεί και ειδε την άναστατήσιν του κόσμου και τον τρόπον και την άπόγνωσην, ζωγραφισμένην εις τα πρόσωπα όλων, έσκέφθη ότι ή εκεί παραμονή των θα απέβαιναν επικίνδυνος δια τους τραυματίας, εάν πράγματι οι Τούρκοι ειχαν διασπάσει τας ζώνας των συνόρων και ο στρατός εξηκολούθει να υποχωρή. Χωρίς να χάση καιρόν διηυθύνθη εις την οικίαν, ή οποία έχρησίμευεν ως καταλύμα του Μεράρχου και εξήτησε να ιδη αυτόν τον ίδιον Μεράρχον κ. Μαστραπάν.

Διάφοροι αξιωματικοί και ύπαξιωματικοί και στρατιώται άνέβαιναν και κατέβαιναν εις την Μεραρχίαν, άλλοι

με φακέλλους ένσφραγίστους εις τα χέρια και άλλοι με βιβλία και όπλα και δέματα μικρά. Όλοι σαστισμένοι, βιαστικοί, ο εις δίδων δικταγάς, τας όποίας έλλι; άμέσως άνεκάλει, οι κατώτεροι τρέμοντες πρό των άνωτέρων των, των όποιων ή ψυχική κατάστασις και ή άγωνία έξέσπα εις κραυγάς και ύβρεις και τιμωρίας κατ' αυτών.

Δύο στρατιώται χλωμοί, άσκεπεις, λασπωμένοι, νεκροί μάλλον παρά ζωντανοί, ειχαν φθάσει εκείνην την στιγμήν, έλαφρώς μωλωπισμένοι εις το πρόσωπον. Ήσαν ίππεις χωρίς ίππους, ως δε εξήγετο από ότι έλεγαν ήσαν άγγελιοφόροι, των όποιων οι ίπποι άφηνίασαν κατά την πρώτην στιγμήν του πανικού και άφου επί ώραν όλην τους έφεραν άκράτητοι, επί τέλους τους ειχαν ρίψει εις ένα χαντάκι, από το όποιον ειχαν εξέλθει εις κακήν κατάστασιν. Ένω ο εις διηγεϊτο τί ειχε συμβη, ο άλλος αφνης έλιποθύμησε. Την στιγμήν ακριβώς εκείνη ή Άννα ειχε κατορθώσει να εύρη τον ύπασπιστήν του Μεράρχου, ο όποιος με πολλήν εύγένειαν απήντα εις κάθε της έρώτησιν.

— Κυρία μου, βεβαίως τα πράγματα δεν είναι εύχάριστα και βεβαίως δεν πρέπει να χάσετε καιρόν. Ούτε τραυματίαι, ούτε υγιείς ήμπορουα να μείνουν άσφκλώς εις Τύρναβον, ειςκι δε ζήτημα άκόμη, εάν και εις Λάρισσαν ή θέσις έως αύριον, μεθαύριον θα είναι άσφακής.

— Δεν ήμπορούμεν να σάς παρκαλουθήσωμεν εις την υποχώρησιν; ειπεν ή Άννα και δι' αυτού του τρόπου να παρέχωμεν την συνδρομήν μας εις τους τυχόν τραυματίας ή και άσθενείς σας ;

— Νομίζω ότι αι κυρία εις τοιαύτας στιγμάς πρέπει να προηγουαται και να μην εύρίσκωνται εις το μέσον τώσων άνδρων . .

— Άλλ' ήμεις δεν φοβούμεθα, Κυρία Λοχαγέ, απήνητησεν ή Άννα. Έάν έφοβούμεθα δεν θα είμεθα έδω την στιγμήν αυτήν. Και βεβαίως θα έχετε ανάγκην της συνδρομής μας. Ιδέτε τον πτωχόν εκείνον στρατιώτην. Όλοι τρέχουν γύρω του και κανείς δεν τον έβοήθησε να συνέλθη. Και με τας λέξεις αυτές έπλησίασε προς τον συνωτισμόν των άνδρων, οι όποιοι ειχαν περικυκλώσει τον πρό της θύρας λιποθυμήσαντα ίππέα και με μίαν μόνον λέξιν της άπεμάκρυνεν όλους τους περιέργους. Διέταξεν έπειτα δύο άνδρας να τον μεταφέρουν μέσα εις το πρώτον δωμάτιον, όπου έν τω μεταξύ ειδοποιηθείς ο εκεί εύρισκόμενος ιατρός του τάγματός του παρέσχε την συνδρομήν του.

"Ηδη ή εκεί παρουσία της ώράϊας κυρίας ειχε γίνει γνωστή εις τους νεωτέρους αξιωματικούς, οι όποιοι έτρξαν, προθυμοποιούμενοι, ποίος να φνη εύγενέστερος και περιποιητικώτερος. Όλοι με μίαν λέξιν της συνίστων την άπομάκρυνσιν από τον Τύρναβον.

— Μα επί τέλους δεν υπάρχει έλπις καμμία ; . .

— Δεν ειχε τελειώσει την φράσιν της, όταν εις στρατιώτης εισήλθεν ώχρός εις το δωμάτιον : Κυρία Λοχαγέ, έφθασαν άμάξια με πληγωμένους.

Η Άννα με έν πήδημα εύρέθη έξω και ο πρώτος άνθρωπος τον όποιον συνήτητησεν ήτο ο άνδρας της. — Έχομεν μαζή μας τον λοχαγόν Τρίμαν και τον άδελφόν του. Ο πρώτος βαρέως πληγωμένος, ειπεν ο νέος Μεριδωφ ώχρός,

όμιλών με άπογοήτευσιν και πικρίαν.

— Κατ' εύθείαν εις το νοσοκομείον, ειπεν ή Άννα.

— Δεν πρέπει να κατεβάσετε τους τραυματίας από τα φορεία. Πρέπει να διευθυνθήτε κατ' εύθείαν εις Λάρισσαν, ειπεν ο αρχίατρος ο όποιος ειχεν ειδοποιηθεί περί της άφίξεως των πληγωμένων και ειχεν εύρέθη μαζή με τους άλλους εις τον δρόμον.

Η Άννα ειχεν άνέλθει εις το άμάξι, εις το όποιον ήσαν οι βαρύτερα τραυματισμένοι και άφου άπήύθυνεν εις όλους μίαν καλήν λέξιν έστράφη προς την κ. Λάιν.

Ο άκρωτριάσμενος στρατιώτης την έζλεπε και το πρόσωπόν του ειχε λάθει έκφρασιν μωρου παιδιού, άναγνώρίζοντος επάνω από την κούνια του την αγαπητήν της μάνας του μορφήν. Ο δυστυχής ειχε κατακληφθή υπό πυρεττού και οι πόνοι δε των άκρωτριάσμενων μελών του, τον ειχαν κάμει να μην έχη καμμίαν συναίσθησιν των περι αυτών.

Έβλεπε από μίαν άκραν του φορείου του ένα κομμάτι ουρανού με τον ήλιον προς την δύσιν του να άνάπτη ως πυρκαϊάν εις το κομμάτι εκείνο, ένω συγχρόνως έπλεαν εις ένα ροδοπέλαγος των άντικρειών λόφων. Μεσα εις την φωτοψάν εκείνην του ουρανού και της γής, έβλεπε να διαγράφεται ή ώραία μορφή της νέας γυναίκος, της όποίας τα μαλλιά τα χρυσοκόκκινα εκκμναν περι το μέτωπόν της ως μίαν φωτοστεφάνην άγγέλου. Και ο δυστυχής στρατιώτης μεταξύ όνειρου και πραγματικότητος, με άμυδράν, άμυδροτάτην αντίληψιν των γηνίων πραγμάτων και με την έξαψιν του πυρεττού ένόμιζεν ότι εύρίσκετο εις τον παράδεισον, ότι άγγελιοι του θεού άνεδοκατέβκιαν γύρω του και ότι ή μορφή εκείνη με το χρυσόν άκτινωτόν ήτο κήποιου άγγέλου, τον όποιον θα ειχεν ως σύντροφον εις τον νέον και ώραιον αυτόν κόσμον.

Και έμειδία όλονέν περισσότερον ο άτυχής και το πρόσωπόν του ήρησε σιγά να άκτινοβολή μίαν άκτινοβολίαν υπερκόσμιον και έδοκίμασεν έν τη έξαψει του πυρεττού του να τείνη το χέρι εις τον άγγελον εκείνον και να πάρη να φιλίση έν άκρον του ένδύματός του, το όποιον έβλεπεν έπίσης από την άκτινοβολίαν της δύσεως όλόχρυσον και άδαμαντοστοκενητέμον.

Άλλ' ή κίνησις εκέντησε τον πόνον των άκρωτριάσμενων χειρών και με τον πόνον το ώραϊον όνειρον έσκοτίσθη και ή τρομερά συναίσθησις της αθλιότητός του έπεφάνη και πάλιν άπελιστική. Έζη, ναι, άκόμη και έμμενε τώρα το σώμα του ως ένας ξηρός κορμός δένδρου, χωρίς κλαδιά και χωρίς κλωνάρια. Και με την έξαψιν του πυρεττού ο άνθρωπος αυτός έγίνετο ζένος από τον έαυτόν του και ένόμιζεν ότι ως θεατής, ως τρίτος έβλεπε το σώμα εκείνο το ως χθές λεθέντικο, που έσυρε τον χορόν εκεί κάτω, εις την πλατείαν του χωριού έμπρός εις τόσες χωριατοπούλες, το έβλεπε τώρα σωρίασμένο ως ένα πράγμα άχρηστον, άγνώριστο, που δεν ώμοιάζε πλέον με τίποτε άλλο, παρά με ένα παλιοκούτσουρο της γής, που το καίει εις τη γωμά ή γρηβές τον χειμώνα, με τα μεγάλα κρύα. Και ή ιδέα αυτή του έρριζόβόλισε τόσον πολύ μέσα εις το κεφάλι του, ώστε το φωτοβόλημα τώρα του δόντος ήλιου του έφκινε ο το χεμονιάτικο τζάκι με τη φωτιάν και με το σώμα του

μέρος του προσώπου είναι μεγαλύτερον από το αριστερόν. Ἡ εἰδήσις αὐτῆ βεβχίως ταράζει τὴν ψυχὴν μας καὶ λυπούμεθα, ὅταν μνησθώμεν ὅτι ἡ θεὰ τοῦ κάλλους καὶ ἕως τὸ ὠραιότερον ἄγαλμα τοῦ κόσμου, εἶνε δύσμορφον καὶ ὅτι ὁ ἄξων τοῦ προσώπου του περκεκλίνει σχεδὸν ἐν ἑκατοστὸν τοῦ μέτρου. Ἐκτός ἂν ἡ ἀσυμμετρία αὐτῆ ἀκριβῶς εἶνε ἐκείνη ἡ ὁποία τὸ κάμνει τόσον ὠραῖον, ζωντανόν, θεον καὶ ὅτι ἡ γεωμετρία δὲν ἔχει νὰ κάμῃ τίποτε μὲ τὴν γυναικείαν καλλονήν, καὶ ὅτι ἂν ἡ μεγαλοφυΐα εἶνε τόσον νευρική, εἶνε δυνατὸν καὶ ἡ καλλονὴ νὰ εἶνε δυσμορφία.

Μία εὐδυνειδῆτος δημοσιογράφος.

Ἡ Κυρία Καρλόττα Wharton ἀπὸ τὴν Νέαν Ὑόρκην εἶνε ρέπορτερ καὶ κάμνει τὸ ἔργον της μὲ τόλμην ἀγνωστον ποῦ ὅτι γράφει τὸ βλέπει ἐκ τοῦ πλησίον. Ἐεγμει δύτης, ἀερονάυτης καὶ θηριοδαμαστής. Ἐβυθίσθη εἰς τὴν θάλασσαν εἰς βάθος πενήντα μετρῶν καὶ ἦτο ἐνθουσιασμένη μὲ τὴν μικρὰν αὐτὴν ἐκδρομὴν κάτω ἀπὸ τὴν θάλασσαν. Ἀνέβηκε μὲ ἀερόστατον ἀλλ' ὁ ἀέρας ζηλότυπος δὲν τὴν ἄφησε ν' αὐξήσῃ τὰς ἐντυπώσεις της καὶ ἔρριξε τὸ ἀερόστατον ἐπάνω εἰς ἕνα τοῖχο, καὶ δὲν ἐκέρδισε τίποτε ἄλλο παρὰ ἕνα κτύπημα εἰς τὸν ὦμον. Τέλος εἰσηλθε μὲ τουρκικὸ φόρεμα μέσα εἰς κλουβὶ μὲ λέοντας ἀπ' ὅπου ἐξήλθε σώα καὶ ἀβλαβής.

Μία παλαιστρα.

Ἐπάρχει μία γυναῖκα ἡ ὁποία ἔκαμε μέσα εἰς τὸ παλάτι της μίαν σάλλαν πάλης μὲ τὰ χέρια, καὶ καθ' ἑκάστην ἀσκεῖται μὲ δύο τρεῖς ἀπὸ κυρίας της εἰς τὴν πάλιν τῶν μυικῶν δυνάμεων, ὅπου μένει πάντοτε νικήτρια. Δὲν εἶνε διασκεδάσις ἀπλῆς γυναικός. Ἡ γυναῖκα αὐτὴ εἶνε καὶ κυρίαρχος 3 ἑκατομμυρίων ὑπηκόων. Ἐδειξε εἰς τὴν πολιτικὴν τοιαυτὴν ἐνεργητικότητά ὥστε ἐξέπληξε τοὺς γέροντας πολιτικούς. Ὁλόκληρος ὁ κόσμος τὴν νομίζει ἀκίνητον ὡς κοῦκλαν μέσα εἰς τὸ μυστηριῶδες παλάτι της, ἐνῶ ἐκείνη διασκεδάζει μὲ διασκεδάσεις βασιτάζων. Ἡ παλαιστρα αὐτὴ εἶνε ἡ αὐτοκράτειρα τῆς Κίνας. Πρὸ τίνος καιροῦ ἠθέλησε νὰ ποικίλλῃ τὰς διασκεδάσεις της καὶ ἔφερε ἀπὸ τὴν Εὐρώπην ξίφη προσωπίδες καὶ ἕνα διδάσκαλον ξιφασκίας. Ἀλλ' εἰς τὸ πρῶτον μῆθημα ἡ αὐτοκρατορική μαθήτρια κατελήθη ἀπὸ ἀνυπονοησίαν, καὶ ρίπτει μακρὰν τὸ ξίφος της ἀρπάζει μὲ τὰ δύο χέρια της τὸν διδάσκαλον τῆς ξιφασκίας καὶ ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγα λεπτά τὸν ἔρριψε στὸ πάτωμα. Ἡ ἐνεργητικὴ αὐτὴ αὐτοκράτειρα εἶνε ἐξήντα τεσσάρων ἐτῶν.

ΔΩΡΑ ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΑΣ ΜΑΣ

Ἡ διεύθυνσις τῆς Ἐφημ. τῶν Κυριῶν ἐπιθυμοῦσα νὰ ἀποδείξῃ πρὸς τὰς ἀναγνώστριάς της, ὅτι δὲν φειδέται οὐδεμιᾶς θυσίας, ὅπως κατορθωθῇ νὰ πολλαπλασιασθῇ ἡ κυκλοφορία τῆς Ἐφημ. τῶν Κυριῶν καὶ ἡ δι' αὐτῆς ἐπιδικωμένη βελτίωσις τῆς γυναικός, προτείνει τὸν ἐξῆς τρόπον βραβεύσεως πρὸς ὅλας, αἱ ὁποῖαι θὰ κατώρθουν νὰ ἐγγράψουν ἀνὰ δέκα ἀναγνώστριάς καὶ ἀποστείλουν μετὰ τῆς ἐγγραφῆς τὸ ἀντίτιμον.

α'. Πρὸς ἐκάστην κυρίαν ἐγγράφουσαν καὶ προπληρόνου-

σαν 10 συνδρομάς, προσφέρει ἐν δελτίον μὲ αὐξῶντα ἀριθμὸν ἀπὸ 1 — 100. Ὄταν συμπληρωθῇ ὁ ἀριθμὸς τῶν 100 κυριῶν ἢ κυριῶν, αἱ ὁποῖαι μᾶς ἐνέγραψαν ἀνὰ 10 συνδρομητριάς, τότε θὰ κληρωθῶν οἱ 100 αὐτοὶ ἀριθμοὶ, εἰς ἡμέραν ὀριστητομένην, εἰς τὰ γράφειά μας, ἐνώπιον τῶν κτήτων κυριῶν ἢ τῶν ἀντιπροσώπων τῶν. Ἐκ τῆς κληρώσεως ὁ μὲν α' ἀριθμὸς θὰ κερδίσῃ ἐν κόσμημα πολυτίμιον ἀξίας 200 δρ. ἢ Μετοχὰς Λαχειοφόρους ἠγγυημένας ὑπὸ τοῦ Κράτους ἰδίας ἀξίας. Ὁ β' ἀριθμ. θὰ κερδίσῃ μίαν μικρὰν καὶ κομψὴν προῖκα ἀσπροροῦχων, ἦτοι 12 ὑποκάμισα, 12 νυκτικά, 12 μαντύλια, καὶ 6 προσκεφάλαια. Ὁ γ' ἀριθμ. θὰ κερδίσῃ ἐν μετωξωτὸν μεσοφόρι ἢ ἐν φόρεμα μάλλινον τῆς ἰδίας ἀξίας κατ' ἐκλογὴν. Οἱ ἑπτὰ ἐπόμενοι ἀριθμ. ἀνὰ μίαν εἰκόνα ἀρχαίου μνημείου ζωγραφισμένην παρ' ἀνεγνωρισμένης ἀξίας ζωγράφου. Οἱ δέκα ἐπόμενοι θὰ κερδίσουν ἀνὰ ἕνα ἀργυροῦν κομψοτέχνημα. Οἱ τριάντα κατόπιν ἀνὰ μίαν Μάγισσαν καὶ μίαν Χειραφετημένην. Οἱ ὑπολειπόμενοι πενήντα θὰ κερδίσουν ἢ μίαν ἔτησίαν συνδρ. εἰς τὴν «Ἐφημ. τῶν Κυριῶν» ἢ ἐν ἀντιτυπον Ζωῆς ἐνός ἔτους. Αἱ ἐγγράφαὶ καὶ ἡ συμμετοχὴ εἰς τὸ Λαχεῖον θὰ διαρκέσῃ ἀπὸ 1ης Δεβρίου— 1ης Ἀπριλίου. Αἱ παλαιαὶ ἀντιπρόσωποι αἱ μετὰ τὴν ἀγάπησιν ἐργασθεῖται ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν ὑπὲρ τοῦ ἔργου μας, δικαιούνται εἰς ἀποκτησιν τοῦ ἐν λόγω δελτίου καὶ ἐπὶ τῆ ἐγγραφῆ τριῶν μόνων νέων συνδρομητριῶν.

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Ἀ γ ρ ι ο π ά π ι ε ς. Τὰς μαγειρεύετε δύο ἡμερῶν, διότι τὸ φρέσκο κυνήγι εἶναι ἄνοστον. Ἀλλ' ἐπειδὴ τρώγουν ψάρια καὶ τὰ ἐντόσθια τῶν ἔχουν τὴν ὀσμὴν αὐτὴν, τὰς καθαρίζετε ἀμέσως, ὡς αἷς τῆς φέρουν· πυρόνετε μίαν σούβλαν ἕως νὰ κοκκινίσῃ καὶ τῆς περᾶτε ἀπὸ τὰ κάτω πρὸς τὰ ἐπάνω διὰ τοῦ ἐσωτερικοῦ τοῦ σώματος. Ὄταν ἡ σούβλα ξεκοκκινίσῃ τὰς ξεσουβλίσετε. Ἐχετε τότε ἕνα πορτοκάλι κομμένο καὶ μὲ τὸ πορτοκάλι αὐτό, τὴν ψύχαν πρὸς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς πάπιας τῆς τριβετε καλὰ ἕως οὐ νὰ ξεζουμισθῇ τὸ πορτοκάλι σας. Ἐπειτα τὰς ἄσινετε, Βάζετε βούτυρον εἰς μίαν κατσαρόλαν καὶ βάζετε καὶ τῆς ἀγριοπαπίας σας μέσα καὶ τὰς κοκκινίζετε καλὰ, καὶ τὰς σβύνετε μὲ ἄσπρο κρασί σερσάνα καὶ ὀλίγο λεμόνι. Τὴν βγάξετε ἔπειτα ἀπὸ τὸ βούτυρον τὰς τυλίσετε εἰς λεπτὰς φέτες λαρδί καὶ τῆς δένετε. Εἰς τὸ βούτυρον ρίπτετε μίαν κουταλιάν φαρινα τὴν κοκκινίζετε καὶ ἔπειτα βάζετε τῆς πάπιας σας νὰ βράσουν, προσθέτουςαι ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἕνα ποτήρι κρασί. ἕνα ποτήρι ζουμι κρέατος καὶ φύλλον δάφνης ὀλίγο μαιντανό, χωριστὰ ἔχετε λευκάνει καὶ καθαρίσει ἀπὸ τὰ κουκούτσια τῶν ἄσπρες ἐληῆς ὄσες θέλετε, ὄχι φιδάτες. Ὄταν ἡ πάπιας εἶνε ἕτοιμες ρίπτετε καὶ τῆς ἐληῆς καὶ πέρουν ὀλίγες βράσεις. Κατεβάσετε μὲ ἀρκετὴν σάλτσαν ξεπαχιάζετε τὴν σάλτσαν ἀφαιρεῖτε τὰ λαρδιά καὶ σερβίρετε μὲ κορδόνι γύρω τῆς ἐληῆς καὶ μὲ στρώμα ἢ ἀπὸ φέτες ψωμι τυγανισμένο ἢ καρὸτα σωτέ.

ΕΦΘΑΣΕΝ Η ΜΕΓΑΛΗ ΣΥΛΛΟΓΗ ΤΟΥ Κ^{ου} ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΣΑΜΗ

Σπεύσατε νὰ ἰδῆτε ποικιλίαν δερμάτων ὄλων τῶν ζώων καὶ φόρμας τελειοτάτας καὶ κομψοτάτας εἰς τὸ μέγχ ὑποδηματοποιεῖον τοῦ κ. Ι. Δ. Τσάμη, ὅστις ἐπισκεφθεὶς ἅπαντα τὰ εὐρωπαϊκὰ κέντρικῶς καὶ τὴν Διεθνή Ἐκθεσιν τῆς Λίλλης, ἐν ἧ ἐτιμήθη καὶ διὰ χρυσοῦ βραβείου καὶ μὴ φεισθεὶς οὔτε κόπου οὔτε δαπάνης ἐπλούτισε τὸ κατὰστημά του μὲ ὅ,τι ὠραῖον ὅ,τι κομψὸν ὅ,τι ποικίλον ἐν Εὐρώπῃ ὑπάρχει ἕνα ἱκανοποίησιν τὴν καλαισθησίαν τῆς ἀπειροπληθοῦς πελατείας του.